

Како су Срби јужно од Ибра дошли до тога да их 12 година после прозивају да су се интегрисали у такозване косовске институције? За онога ко целу ситуацију посматра са стране и није довољно упознат са оним што се дешава на терену, ми смо за сваку осуду. Нама не треба помоћи јер смо признали ту квазидржаву тако што радимо у косовским институцијама, излазимо на њихове изборе, плаћамо рачуне за утрошену електричну енергију, користимо услуге оператера који имају уговоре са Албанцима, имамо њихове личне карте и тако даље, и тако даље. Све чешће то чујемо и то нас јако вређа. Ми никада нисмо били изгубљени као сада. Не знам како је најбоље описати наше тренутно стање, да ли је боље да кажем да смо у неком вакуум простору или у казану за чију потпалу су дрва наслагана још деведесетих година прошлог века. Оно што сигурно знам јесте да нам овако тешко није било ни 1999. године, ни неколико година после тога. Чак ни онда када су нас прогањали из наших кућа, убијали на путевима, њивама, у кућама, поред реке...

Ми никада нисмо били изгубљени као сада.

Било нам је лакше, то потписујем. Зашто? Зато што смо страдали од руке непријатеља, а осећали смо да неко из Београда, неко из наших власти брине о нама. Не зато што су они успели да нам побољшају слободу кретања, не зато што су били толико моћни да приведу правди оне који су нас прогонили и убијали, не зато што су неким чудом учинили да нам живот буде лепши и лакши, већ само зато што смо знали да ти, нови људи у нашој власти, брину о нама. Били су ту када нам је било најпотребније, заједно смо сахрањивали своје невино страдале, причали су са нама, храбрили нас, објашњавали колико је тешко и колико је држава немоћна, али и говорили да се труде да нешто промене. Те, за некога можда мрвице, за нас су биле више него довољне јер смо били и остали свесни да ћемо се веома тешко вратити на стање пре бомбардовања. Била је ту Резолуција СБ 1244 и то је било то. Када нисмо знали како ћемо питали смо Београд. Није увек било одговора, често је он био супротно од онога што смо хтели да чујемо, али неко је разговарао са нама, саслушао нас.

Чак и онда када представници наших власти дођу и кажу да свако од нас треба да ради свој посао најбоље што уме тако што ће почети од сређивања својих авлија и улица, јер је све запуштено и прљаво. Какви смо ми домаћини када такве ствари допуштамо, питали су нас. Прозвани и мало постиђени нисмо се љутили, већ то схватили као добронамерни

савет. Зашто? Зато што је то рекао неко ко говори испред званичног Београда, неко ко је наш. Онда... онда су ствари почеле да се мењају, полако али сигурно. Рећи ће неко да су онда биле другачије околности, да су наступила нека нова времена. Јесу, слажем се, али су државни интереси и тада, и сада ваљда остали исти. Ми смо били исти они Срби из 1999, 2000, 2001, 2002, 2003,... којима је сада остављено да сами одлуче да ли ће плаћати рачуне за утрошену електричну енергију јер имамо своје локалне самоуправе. Недељама смо били у мраку, трпели и чекали да неко на вишем нивоу преузме ствар у своје руке свесни чињенице да ако почнемо да плаћамо рачуне такозваној Косовској енергетској корпорацији аутоматски се одричемо Електропривреде Србије, а то је увод у признавање нечег другог, много горег.

Нисмо издржали. Рачуне за електричну енергију који се штампају у Приштини огромна већина Срба јужно од Ибра плаћа. Не зато што хоће, не зато што смо размажени и не можемо без светла, него зато што морамо. Зато што нико из Београда није одлучно рекао да то не може а ми бисмо, да је требало, били још у мраку само да ту битку добијемо. Тако је један део јужне српске покрајине остао да светли и рачуне плаћа својој држави Србији, а други онај много већи, Приштини. На сличан начин су нам порушили предајнике и пресекли каблове фиксне и мобилне телефоније, па сада велики део нас користи услуге страних оператера који покривају ово подручје. Занимљиво је да је неколико месеци након искључења телефона стигло обавештење да сви нови корисници мобилне телефоније морају да региструју своје бројеве. Опет се чекало на било какав знак, на објашњење зашто то треба, односно не треба урадити. Постављени рок је истицао, многим су бројеви и искључени, а никаквог одговора из Београда није било.

Чак и онда када представници наших власти дођу и кажу да свако од нас треба да ради свој посао најбоље што уме тако што ће почети од сређивања својих авлија и улица, јер је све запуштено и прљаво.

Да би могли да користе телефон, Срби су регистровали своје бројеве и зато дали низ непотребних података. Тек касније су сазнали да се у обрасцима налазила ставка "држављанство" и да су службеници, нажалост, млади Срби, уписивали, а да не питају, "Косовар". На питање зашто су то радили, одговорили су "тако су нам рекли у Приштини". Ни тада се озбиљније није реаговало. У једном делу јужне српске покрајине и даље ради фиксна и мобилна телефонија државног и приватних оператера који делују на територији државе Србије. Они су знали да ће полиција и тамо неки људи доћи да руше предајнике. Код нас се то десило у зору и неколико дана раније.

Што се тиче такозваних косовских избора, већина Срба их је бојкотовала, слушајући тако препоруку из Београда. Сматрали смо да је позив на бојкот био млак и не баш јасан, јер су се на терену дешавале другачије ствари. Позивали су нас да изађемо на изборе људи који раде на важним местима у институцијама државе Србије, њихови директори. У тој конфузној ситуацији већина није гласала, а шака њих која јесте и која ради у институцијама једнострано проглашене државе Косово нас не представља. Све њих нико није позвао ни на разговор, а директори су и даље директори. Ако су се оглушили о јавни позив своје владе, зар их не треба јавно прозвати. Ништа од тога се није догодило. Да ли то значи да они раде у складу са оним што су тренутни интереси државе Србије? То је питање на које би Срби јужно од Ибра хтели да чују јасан одговор. Да ли се иза свега овога назире порука коју нико од нас и даље не жели да прихвати? У једном делу јужне српске покрајине су ти избори бојкотовани онако како треба, онако како се требају бранити државни интереси.

Што се тиче такозваних косовских избора, већина Срба их је бојкотовала, слушајући тако препоруку из Београда.

Треба још свакако поменути лична документа. Тачно је да један број Срба има личне карте на којима пише "Република Косово". Нису их извадили да би показали лојалност тој фантомској држави већ да би преживели, да би ублажили шиканирања на која свакодневно наилазе. Нико од њих се није одрекао своје државе нити ће то икада урадити и страшно се боје, и они који имају спорне личне карте, као и они који их немају, да ће се од 1. новембра у дело спровести вишемесечна претња такозване „косовске владе“ да српска документа више не важе. Пораз над поразима ће бити ако се на територији остатка Србије прихвате њихова документа. Подсетићу да хиљаде Албанаца са Косова и Метохије има уредна српска документа и пасоше, и то ове најновије. Број њих који их свакодневно узимају расте. Немамо ништа против јер као грађани Србије имају права на то. Не знамо унапред шта ће бити, али поучени ранијим искуствима један део јужне српске покрајине ће и даље имати само српска документа. Они ће тако постати Срби хероји, а ми "они интегрисани".

На крају приче ћу све нас јужно од Ибра ипак сместити у казан који се одавно загрева. Једни све време под њега ложе суву букву, а ови други су се неколико година жестоко трудили да ниједно дрво не ставе. У последње време, нажалост, и ови други су почели да ложе само влажна дрва, она која само цвиле и диме. Срби са Косова и Метохије су под Брозом трпели вишедецениску тортуру албанских екстремиста због братства и јединства, сада опет трпе све и свашта због европских интеграција. И онда и сада њихов вапај је тешко послати у етар.